

เทศน์เช้า วันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมๆ เพื่อหัวใจดวงนี้ใจ หัวใจดวงนี้มันโง่เง่าเต่าตุ่นนัก มันมาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ

วันนี้วันพระๆ วันพระเป็นวันทำบุญกุศลของชาวพุทธ เวลาทำบุญกุศลของชาวพุทธใน วันโกน วันพระ สมัยโบราณเกษตรกรรม เกษตรกรรมเขามีเวลาของเขา เขาเตรียมอาหารของเขา เขามีใจเป็นบุญกุศลของเขา เขารื่นเริงในชีวิตของเขา เวลาทำอะไรไหนของเขา เขาหลังสู้ฟ้า หน้าสู้ดินด้วยความตรากตรำในหน้าที่การงานของเขา นี่คือนิเวศความเป็นจริงใจ

วันพระ วันโกนจะได้ไปวัดไปวา ไปแสวงบุญกุศลของเรา ได้พักร่างกายเพื่อบุญกุศลของชีวิตเกษตรกรรม

เดี๋ยวนี้มันเป็นอุตสาหกรรม อุตสาหกรรม เวลาเป็นเงินเป็นทองทั้งสิ้น เวลาเป็นเงินเป็นทองขึ้นมา จะทำหน้าที่การงานขึ้นมามันมีแต่ความทุกข์ความยาก มีแต่ความเครียดทั้งนั้นนะ

เวลาคนเรามีกายกับใจๆ เวลาคนตายไปเขาเอาศพไปไว้วัดแล้วเขาก็เผา เขาไม่เอาศพไว้ในบ้าน

คนมีกายกับใจๆ เวลาขวิดน้ำ เวลาขวิดน้ำเราซื้อหามา เราดื่มน้ำเสร็จแล้วเราก็ทิ้งขวิดนั้นทิ้งไป เวลาขวิดที่มันมีน้ำเขาเอาไว้ในตู้แช่ เวลาเขาก็กินหมดแล้วเขาโยนทิ้ง กายกับใจๆ ใจแล้วหัวใจมันมีค่าใจ

ขวิดน้ำจะมีค่าขึ้นมามันต้องมีน้ำอยู่ในขวิดนั้น ยิ่งเป็นขวิดไหนขวิดเป็นแสนๆ มันเป็นแสนๆ มันมีคุณค่าที่ไหน มันมีคุณค่าที่น้ำไว้นั้น มันไม่ได้มีค่าที่ขวิดนั้น พอเขาดื่มไว้น้ำเสร็จหมดแล้วเขาโยนขวิดทิ้ง

คนเราตายไป ร่างกายซากศพเหมือนกับขยะ นี่ไง เหมือนขยะ มันไม่มีคุณค่าเลย เห็นใหม่ สัตว์มันยังมีเนื้อหนังมังสา มันมีคุณค่า คนมีคุณค่าที่ไหน

เวลาคนมีคุณค่าๆ ขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรม เวลาแสดงอัมมจักขุ ขึ้นมา พระอัญญาโกณฑัญญะมีดวงตาเห็นธรรม มันมีคุณค่า มันมีคุณค่าตรงหัวใจนี้ หัวใจนี้มันมีโอกาส มีการประพฤติปฏิบัติ มีการขวนขวาย มีการกระทำขึ้นมาให้มันเป็นสังฆธรรมขึ้นมา

นี่มีกายกับใจๆ ร่างกายก็ไม่ใช่ของเรา เวลาพิจารณากาย ปากเปื่อยปากแฉะ ท้องจាំเขามาพูดทั้งนั้นนะ ท้องจាំเขามาพูด มันก็พูดได้ตอนที่คนมีสติมีปัญญานะ

เวลาชาวพุทธที่ทะเบียนบ้านเขาไม่สนใจเลย เขาบอกเลย ใ้คนไปวัดมันโง่เง่าเต่าตุ่นได้ขนาดนั้น หาเงินหาทองมาเกือบเป็นเกือบตายต้องไปถวายพระๆ ทำไม่ไม่เอาไว้ใช้เอง

เอาไว้ใช้เอง ใช้หมดใหม่ เวลาใช้เองได้ประโยชน์อะไร นี่ด้วยความตระหนี่ถี่เหนียวในหัวใจมันคิดแบบนั้นไง มันคิดว่ามันจะได้แสวงหาผลประโยชน์จากสิ่งที่เขาหามาไง มันไม่มีอะไรติดหัวใจมันไปเลย

เวลาไปหาหลวงตา หลวงตาท่านบอก ถ้าเวลามา มารถเปล่าๆ มาทั้งนั้น เวลากลับขอให้ทุกพุทธโธไปด้วย

นี่ก็เหมือนกัน หัวใจเราอ้างว้าง ซึมเศร้า มีความทุกข์ระทม มีแต่ความทุกข์ มีแต่ความเครียด มันจะเอาอะไรไปรักษา

นี่ไง เราเกิดมาๆ นี้ธรรมโอสถๆ ไง ถ้าธรรมโอสถ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาออกจากราชวังไป ถูกเพ็งเกิดนะ มันอาลัยอาวรณ์ขนาดไหน มันผูกพันขนาดไหน จำต้องจากจากไปเพื่อหาโมกขธรรม จากไปเพื่อหาสัจจะความจริงในหัวใจของตน

เวลามันมีความจริงในหัวใจของตนขึ้นมา วิมุตติสุขๆ นั้นไง พระพุทธศาสนามันมีคุณค่ากับหัวใจของสัตว์โลกไง องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารถนามารื้อสัตว์ชนสัตว์ก็รื้อหัวใจของเรานี่ไง

ชีวิตเกิดมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องนิพพานไป เราก็ต้องตายไปแน่นอน
แต่เวลาตายแล้วก็ต้องไปเกิดใหม่

นี่ไง รื้อสัตว์ชนสัตว์รื้อหัวใจอันนี้ไง ถ้าหัวใจนี้มีศรัทธามีความเชื่อของมัน เรา
อุทิศสำหรับชวนชวาย

ไอ้ที่เขาบอก เราโง่ๆ โง่ๆ นี่แหละ

แต่เวลามาทำบุญกุศลแล้ว คนเรานะ เวลาชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เวลาออก
จากร่างนี้ไปเหมือนคนเดินทาง เวลาคนเดินทางไม่มีทรัพย์สินสมบัติ ไม่มีเสบียงอาหารไปเลย มัน
ไปอย่างไร

เวลาคนจะเป็นจะตายขึ้นมา ตายแล้วไปไหน แล้วจะมีอะไร กูจะทุกข์ยากขนาดไหน
แต่คนที่เขาอุทิศสมบุญนะ จิตตคหบดีเวลาจะตาย เทวดาเอารถม้ามารับเลย เหมือนไปปิกนิก
จะไปเที่ยวสวรรค์ จะไปเที่ยวสวรรค์ นี่มันเป็นสัจจะเป็นความจริงของมัน เพราะอะไร เพราะมัน
อิมเต็มในหัวใจดวงนั้น

นี่ไง ขวดน้ำเต็มเลย เต็มจนมันล้นขวด มันจะระเบิดนูนนะ มันมีคุณค่า เวลาเขาเอาไป
แช่ไว้ในตู้แช่นะ ไวน์ขวดละแสนสองแสน เขาเก็บเอาไว้ในห้องเก็บไวน์

หัวใจที่มีคุณค่าๆ มันอยู่ในร่างกายนี้ ร่างกายนี้มีการกระทำๆ ที่เรามาทำบุญกุศลๆ นี่ระดับ
ของทาน ระดับของทานนะ ใครได้เสียสละแล้วมีความสุขนะ ถ้ามีความสุขที่มันเป็นบุญกุศล

เวลาเสียสละ เงินของกุนะ มึงจะมาดึงจากมือกูไปได้อย่างไร กูไม่ให้นะ ของกุนะ ของกุนะ
นะ นั่นแหละแล้วมันมีอะไรติดค้างในหัวใจมันไป

นี่ไง เวลาคนเขาเสียสละๆ ข้าวของเงินทองจะเก็บรักษาไว้ที่ไหน เวลาใจขโมยมันปล้น
ไปแล้วจบ บุญกุศลไม่มีใครปล้นได้ ทรัพย์สินสมบัติในหัวใจไม่มีใครปล้นได้ ความสุข ความรื่นเริง
ความอาภาภูณในหัวใจของเราใครปล้นไม่ได้

แล้วถ้ามันมีสติปัญญา นี่ระดับของทาน ระดับของปัญญา คนที่จำรวยที่เขามีสติปัญญา
นะ เขาบอกเขาเป็นคนทุกข์คนจน จะทำบุญที่ไหนเขาต้องแสวงหาของเขา เขาจะทำไมไถนาของ

เขา เขาแสวงหาเนื้อนาที่ดี เนื้อนาที่ดีเพื่อประโยชน์กับเขาไง นี่คนที่มีความปัญญา แล้วมันจะให้คน
โง่งๆ มาชักนำไปไม่ได้

แต่ถ้าคนมันไม่เคยไปไหนเลย มันไม่เคยทำบุญกุศลเลย เฮ้ย! ทำที่ไหนวะ อ้อ! พระห่ม
ผ้าเหลืองๆ มา ใส่เลย เออ! ภูได้ทำบุญแล้ว เฮ้ย! ทำบุญแล้วทำไมมันไม่มีอะไรเลยละ ภูทำบุญ
แล้วนะ

ก็บุญโง่งๆ อย่างมึงไง ถ้าบุญฉลาดๆ เขาแสวงหาของเขา เขาแสวงหาของเขา เขาทำบุญ
กุศลของเขา

แล้วเวลาทำบุญขึ้นมา จิตใจของคนมันสูงมันต่ำไง ถ้าไปที่ไหนที่มันมีระเบียบ มีข้อวัตร
ปฏิบัติ อู้ฮู! ยุ่งยาก ไม่เอา ไปที่ไหนที่เขาบริการ เขาจะเอารถมารับที่บ้านเลย

เวลามันจะเอาบุญกุศลมันก็จะเอาแต่ดีๆ เวลามันเจอของดีมันไม่รู้จัก มันจะเอา
สำมะเลเทเมาไป เพราะมันสำมะเลเทเมามาจากโลก เวลาไปวัดไปวาขึ้นมาถึงสำมะเลเทเมา
ต้องต้อนรับต้องขับสู้อย่างเต็มที่เลย

เขาขับสู้อยู่แล้ว เขาขับสู้อยู่ด้วยความสงบสงัดใจ ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า เขาเคารพในสถานที่

คนที่ไปวัดไปวานะ เขามีเขี้ยวมีเล็บ เขาจะเก็บซ่อนไว้ตั้งแต่ปากประตูนั้นนะ คนไปวัดไป
วาสูงส่งสุดฟ้าขนาดไหนเขาเคารพบูชาของเขา

คูสิ กษัตริย์สมัยพุทธกาลก่อนจะไปวัดเขาต้องไปหาที่พักก่อน เครื่องทรงกษัตริย์เขาต้อง
ถอดของเขาไว้แล้วเข้าไปหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เขาเคารพบูชากันอย่างนั้น เขาหาที่สงบสงัด เขาหาที่วิเวก เขาไม่ได้หาเวที่คอนเสิร์ต ถ้า
มึงจะหาเวที่คอนเสิร์ต มึงก็ไปหาเอาตามสนามหลวงนั่น

ถ้ามึงจะไปวัดไปวาขึ้นมามันต้องมีความสงบระงับ เราต้องเคารพกติกา คีล สมาธิ
ปัญญา คีล สมาธิ ปัญญา คีลคือความปกติของใจ ถ้ามันปกติแล้ว ที่ไหนก็ได้

คนที่มันสูงส่งนะ เขาสูงส่งด้วยหัวใจ เขาสูงส่งจิตใจของเขา ไม่ได้แจ้ดๆๆ ใ้พวกนั้นคนไม่มีอะไร อยากให้เขามองหน้า อยากให้เขาเห็นความสำคัญ

ความสำคัญก็กิเลสใจ ถ้าความเป็นจริงๆ เราจะสูงส่งขนาดไหนมันสูงส่งที่หัวใจของเรา ถ้ามันสูงส่งมาที่หัวใจของเราแล้วนะ เราไปที่ไหนก็ได้ ใครไม่รู้จักเรายิ่งดี

เวลาหลวงตาท่านไปไหนท่านแอบไปเมื่อก่อน ตอนหลังไปไม่ได้ เขารู้จักกันทั่วประเทศแล้ว นี่ถ้าไม่รู้จักมันสะดวก

เวลาคนดั่งๆ นี่นะ มันขอความเป็นส่วนตัว

ก็มึงอยากดั่งใจ มานี้คนล้อมหน้าล้อมหลังเลย ใ้คนดั่งมันขอความเป็นส่วนตัวทั้งนั้นนะ เพราะมันไปไหนไม่ได้ ชีวิตมันไม่เป็นส่วนตัว นี่ไง ถ้าพูดถึงทางโลกๆ ใจ

ถ้าเป็นทางธรรม สิ่งที่เป็นธรรมๆ คนเรามีกายกับใจๆ นะ ถ้าหัวใจที่ติงาม หัวใจที่มันมีคุณค่านะ กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรม วันเวลามันพิสูจน์ทั้งนั้นนะ คนที่มีอำนาจวาสนาบารมีแล้วอำนาจวาสนาบารมี กรรมเก่า กรรมใหม่

เราทำบุญกุศลเหมือนกัน แต่คุณค่าไม่เท่ากัน ไม่เท่ากันด้วยเจตนา ด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ ทำบุญทิ้งเหวๆ นะ

ในสมัยพุทธกาลเวลาพระสารีบุตรเข้าฌานสมาบัติ แล้วเวลาออกจากฌานสมาบัติ ใครใส่บาตรจะได้บุญกุศลมหาศาล เวลาไปแล้ว คนทุกข์คนจนเขารับจ้างไถนาอยู่

เวลาเขารออาหารนะ เขาโกรธมาก เพราะชีวิตเหมือนกัน เวลาญาติเอาอาหารมาส่งพระสารีบุตรออกมา ใส่บาตรพระสารีบุตร ไปไถนามันเป็นทองคำหมดเลย นี่มันสะอาดบริสุทธิ์ เขาทำด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ของเขา

ใ้พวกเราเลย ใครเข้าฌานสมาบัติต้องใส่บาตรคนนั้นมันจะได้บุญกุศลเยอะๆ ใ้ที่มันนอนเพิ่งตื่น มันเพิ่งออกจากสมาบัติ แล้วเราก็จะไปใส่บาตร

เรียนแต่ตำรากันมาไง แล้วจะเอาจริงเอาจังไร สมาบัติ สมาบัติอะไร สมาบัติเป็นอย่างไร มึงยังไม่รู้จักเลย นอนตื่นขึ้นมาก็สมาบัติ บ้าบอคอกแตก

เพราะเราศึกษาธรรมะมาด้วยธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในที่สุดยอด แต่ด้วยความที่ด้อยวุฒิภาวะของเราไง ด้อยวุฒิภาวะ เชื่อเขาไปหมด นี่ไง คนที่ไม่มีสติปัญญาเชื่อเขาไปหมด ชักนำไปหมด

เราเชื่อในพระพุทธศาสนานะ เราเชื่อในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สัจธรรม ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐมาก สุดยอด แล้วเราทำให้มันเป็นจริงขึ้นมา พอเป็นจริงขึ้นมา สูงสุดสู่สามัญ

พระ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านอยู่ในป่าในเขาของท่าน ท่านไม่สนใจเรื่องบ้าบอดคอแตกอย่างนี้หรอก

ไ้่่นี่มันเรื่องบ้าบอดคอแตก ถ้าเป็นเรื่องความจริงนะ นี่มาด้วยความสงบสัจ ด้วยความเคารพสถานที่

เราอยู่กับหลวงตา เวลานั้นมีคณะใหญ่ๆ มา ท่านไล่ออกไปเลย แล้วท่านพูด เราก็นั่งอยู่นั้น ท่านบอกว่า น่าเห็นใจมากนะ ไ้่่พวกมีศรัทธาเขาก็อยากจะมาพบเรา แต่เวลาพบเราแล้วมันก็เป็นเหยื่อไง เพราะมีผู้ที่พามา

ท่านบอกว่า ให้เขากลับไปก่อน แล้วถ้าเขามีอำนาจวาสนา เขาจะมาของเขาภายหลัง เขาจะมาของเขาเอง ถ้ามาของเขาเอง มันไม่มีใครเป็นเหยื่อไง นี่เวลาเป็นเหยื่อๆ นะ

สมัยที่ท่านยังไม่ออกมาสังคมนะ เรื่องอย่างนี้ท่านไม่สนใจหรอก เพราะอะไร มันเรื่องโลกๆ แล้วมันวัดใจด้วย อู้อู้อู! ติดในเราไง เราพูดไปนี่เขาจะเชื่อเราหรือไม่ เราพูดไปแล้วเขาจะยอมรับเราหรือไม่ เราทำไปแล้วเขาจะชื่นชมเราหรือไม่...มีงบบ้า

เราทำหน้าที่ของเราไง ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หน้าที่ของพระคือ บันลือสีหนาท สัจจะความจริงในใจมีหรือไม่ ถ้าสัจจะความจริงในใจมี บันลือสีหนาทออกมาเอาสิ่งที่เป็นความจริงนั้นออกมา เพราะทุกคนก็แสวงหาไง เพราะมันตระครุบเงากันอยู่นี่ไง

สิ่งที่รู้ที่เห็น สิ่งที่ว่าในภาชนะนั้นมันมีคุณค่ามากน้อยแค่ไหน คุณสิ ในภาชนะแค่ใส่น้ำเปล่ามันก็น้ำจืดขีต ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจิตสนิทดี เพื่อไม่มีพิษกับร่างกาย

นี่บรรจู่เหล่า บรรจู่เบียร์ บรรจู่อะไรทุกอย่าง อย่างเลย จิตใจของคนก็เหมือนกัน มันก็คิดร้อยแปดพันเก้าของมันไปทั้งหมดเลย จะคิดร้อยแปดพันเก้ามันก็เป็นวาสนาของคนไป

คูลี พระเวลาขอหนี้ยๆ ถ้าขอหนี้ย หนี้ยเข้ากันได้ไง นี่การประพฤติปฏิบัติขึ้นมามันเป็นจริงหรือไม่ ถ้ามันเป็นจริงหรือไม่ มันมีอำนาจวาสนาบารมีของมันนะ มันคัดมันแยกของมันได้ มันเลือกของมันเองว่าอะไรควรไม่ควรไป

ถ้าอะไรที่ไม่ควร ใครยกตูดนี้ยอดเลย ภาวนาเก่ง ใ้อโฮ! คนนี้ภาวนาเก่งเก่ง คู่ย! นี่เป็นอุบาสิกาทิประเสริฐ คู่ย! นี่เป็นผู้เลอเลิศ คู่ย! หางชี้ฟ้า

ไปหาหลวงตา ไม่มีหอรอก คนมีค่าเท่าคน อำนาจวาสนามันอยู่ในใจ คนเขารู้เห็นทั้งนั้นนะ ถ้ามีอำนาจวาสนาคือมันมีสติปัญญา มันคัดแยกได้ อะไรจริง อะไรไม่จริง อะไรควรหรือไม่ควร

เขาไปวัดไปวาเขายังรู้เลยว่าควรหรือไม่ควร วัดบ้าน วัดบ้านก็เป็นเรื่องของประเพณี วัฒนธรรม วัดป่า วัดป่าเขาต้องมีความสงบสงัด แล้ววัดป่า ป่าจริงหรือเปล่า ไม่ใช่ป่าเถื่อน ป่าเถื่อนเพื่อเหยียบย่ำคนอื่น ป่าเถื่อนเพื่อประกาศตนไป

แต่ถ้าเป็นป่ายิ่งสงบระงับนะ ยิ่งสงบระงับยิ่งเป็นความดีไป ความดีนะ นี่เป็นสถานที่วิเวก จิตวิเวก กายวิเวก ถ้ามันวิเวกขึ้นมาได้จริง มันวิเวกได้จริงๆ มันไม่ใช่วิเวกต่อหน้าโยม โยมมานะวิเวกเขียว พอโยมกลับไป คู่ย! คอนเสิร์ต & โรงอยู่ในกุฏิมันนะ คู่ย! มันเต็มทีเลย นี่ดับหลังโยมไป...วัดป่าอย่างนั้นใช่ไหม

แต่ถ้าเป็นวัดป่า วัดป่านะ โยมจะมาหรือไม่มา มันเรื่องของโยม ผู้ที่สนับสนุนไป เพราะผู้ที่ฉลาดเขาจะแสวงหาบุญกุศลของเขา ศรัทธาไทยๆ ไป เขาชวนชวายเป็นชวามานะ เขาหามาด้วยหยาดเหงื่อหยาดน้ำ เขาถวายด้วยเจตนาที่เป็นกุศล

เวลาใส่บาตรพระไปแล้ว ภัตกิจๆ เอ็งได้ปฏิสังขากโยช หรือไม่ ข้าวเม็ดหนึ่งมันได้มาจากที่ใด ได้มาจากน้ำพักน้ำแรงเหงื่อไหลไคลย้อยจากนั้น แล้วใส่มา เขาอุตสำหรับแบกหามา อธิษฐานแล้วใส่ตักบาตร

เวลานั้นของเขาแล้ว ภิกษุที่เป็นทุจจริตฉันข้าวเหมือนกับฉันถ่านก้อนแดงๆ ถ่านก้อนแดงๆ ใส่ในคอกไป นี่พูดถึงบุญกุศลที่ในสายตาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แต่เขาว่าอร่อยดี ยิ่งมากยิ่งอร่อย สุดยอดเลย แล้วก็ไปนั่งสัปหงกโง่งวง

เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์ของเราได้สิ่งใดมา จริตนิสัยนะ คนในชุมชนใด พื้นเพใด ก็ต้องชอบอาหารที่เราคุ้นเคย ถ้าใครคุ้นเคยกับอาหารสิ่งใดมันก็จะชอบอาหารสิ่งนั้น แล้วเราไปเจออาหารสิ่งที่เราคุ้นเคยมา มันชอบกับกิเลส หลวงปู่หล้า หลวงตา ท่านจับเขวี่ยงเข้าป่า จับเขวี่ยงเข้าป่า

โยมของเขา เขาใส่บาตรของเขา เขาอาบเหงื่อต่างน้ำมา แล้วใส่บาตรมามันเป็นศรัทธาไทยของเขา จับเขวี่ยงทิ้งได้อย่างไร

สิ่งที่เขาจับเขวี่ยงทิ้งๆ เขาจะต่อสู้กับกิเลสในใจของตบใจ สิ่งที่เขาได้มาๆ บิณฑบาตของเขามาแล้ว กุศลเขาสมบูรณ์ของเขาแล้ว สิ่งที่เราจะเขวี่ยงทิ้ง เราจะรักษาจิตใจของเราไป

ถ้ามันฉันสิ่งนี้แล้ว ฉันไปแล้ว เห็นไหม เวลาหลวงตาท่านอดนอนผ่อนอาหาร ท่านบอกภาวนานี้ แหม! มันจริง เวลาไปฉันอาหารนี้เหมือนเรือเกลือเลย คนที่อดอาหารมันจะรู้จักของมัน เวลาร่างกายมันเบา พิจารณาสิ่งใดมันทำของมันโดยสะดวกคล่องตัว พอไปกินข้าวเข้าไปแล้ว ใ้โฮ! ภาวนาไม่ได้เลย

ฉะนั้น เวลาท่านจะออกไปบิณฑบาต มันต่อรองกัน ใ้โฮ! ภาวนาดีดี แล้วจะออกไป พอฉันอาหารแล้วมันก็นั่งเป็นเรือเกลือ มันต้องต่อสู้กับสสารกับธาตุอาหารที่มันเข้าไปกดทับหัวใจ มันต่อรองกันอยู่อย่างนั้นนะ แต่ก็ต้องไป ไม่ไปมันก็ตาย คนเราไม่มีอาหารมันก็ต้องตาย แต่ถ้าพอมันมีอาหารด้วยความโลภ ด้วยความไม่รอบคอบของมัน ฉันเข้าไปแล้วมันก็สัปหงกโง่งวง นี่มันพิจารณาของมันไป

นี่ไง เวลาเขาใส่บาตรมามันเป็นบุญกุศลของเขาด้วยเจตนาที่สะอาดบริสุทธิ์ของเขา บุญของเขาสมบูรณ์แบบของเขาแล้ว ผู้รับ ปฏิภาห ผู้รับ รับด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ ผู้รับ รับแล้วเพื่อดำรงธาตุขันธ์

แต่สิ่งที่มันไปทำลาย สิ่งที่มีนกดทับธาตุขันธ์ มันไม่เป็นประโยชน์ทั้งสองฝ่าย บุญกุศล เขาได้ไปแล้วเขาไม่รู้เห็นหรือ ปาทิ้งไป ปาทิ้งไป ปาทิ้งกิเลสไป ปาทิ้งความอยาก ความเอร็ดอร่อย ความต้องการ ทิ้งมันไป แล้วก็สิ่งที่แสงหามาก็เพื่อร่างกาย สะอาดบริสุทธิ์ทั้งผู้ให้ และผู้รับ ปฏิภาณ บุญกุศลมหาศาลเลย

โธ้ย! ปาทิ้งจะได้บุญได้อย่างไร

กินเสร็จแล้วพระกินนอนเป็นหมูไซ้ใหม่ แล้วธรรมะในใจก็ไม่เกิดขึ้นมาเลย

ศาสนาจะมั่นคง มั่นคง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กราบธรรมๆ ธรรมก็ไม่เกิดกับหัวใจของใครทั้งสิ้น แล้วธรรมไม่เกิดในหัวใจของใครทั้งสิ้น แล้ว ศาสนามันจะมั่นคงได้อย่างไร

ศาสนามันจะมั่นคงขึ้นมาได้ถ้ามันเป็นคุณธรรมในใจของครูบาอาจารย์ของเรา เป็น ธรรมทายาทๆ ธรรมทายาทเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้คนพึ่งพาอาศัย ท่านต้องพึ่งพาอาศัยตัวของ ท่านได้ก่อน ถ้าพึ่งพาอาศัยตัวเองไม่ได้ มันจะไม่ว่าอะไรถูกอะไรผิด ควรทำอย่างไร ควรดำรงชีวิตอย่างไร ควรชวนชวายเป็นอย่างไร ควรรักษาอย่างไรเพื่อให้เกิดคุณธรรมในใจอันนั้น เอง